

Zowel in Jezus als in de zielen, wordt het eerste werk gedaan door de Liefde.

Ik was in mijn gewone toestand. En ik dacht aan de Doodstrijd van Jezus in de Hof van Olijven.

De gezegende Jezus liet zich even zien. **En Hij zei mij:**

"Mijn dochter,
de mensen bewerkten enkel de huid van mijn Mensheid,
terwijl de eeuwige Liefde heel mijn innerlijk bewerkte.

In mijn Doodstrijd was het de eeuwige Liefde,
- de immense Liefde, de oneindige Liefde, de verborgen Liefde,
- niet de mensen
die in Mij grote wonden opende,
- Mij doorboorde met vlammeende nagels,
- Mij kroonde met brandende doornen,
- Mij kokende gal deed drinken.

Mijn Mensheid was niet in staat om zoveel verschillende martelaarschappen tegelijkertijd te doorstaan en grote stromen bloed stroomden naar buiten.

Zij kronkelde, en bereikte het punt om te zeggen:

"Vader, als het mogelijk is, laat deze kelk van Mij gaan.

Doch niet mijn wil, maar de Uwe geschiede'.

Dit heeft zij later in mijn Passie niet meer gezegd.

Alles wat ik in de loop van de Passie geleden heb, heb Ik alles samen in de Doodstrijd geleden op een intensere, meer pijnlijke, meer intieme manier.

De Liefde drong immers diep door tot in het merg van mijn beenderen en tot in de intiemste vezels van mijn Hart, waar mensen nooit kunnen komen.

Maar Liefde bereikt alles. Er is niets dat Haar kan weerstaan.

Mijn eerste beul was de Liefde.

Dit is de reden waarom in de loop van mijn Passie

Ik zelfs geen berispende blik naar mijn beulen wierp.

Ik had immers een wredere, actievere beul in Mij: **Liefde.**

En waar de uiterlijke beulen niet konden komen, of een klein deeltje van Mij gespaard bleef, zette de Liefde haar werk verder en spaarde niets in Mij.

Dit gebeurt in alle zielen:

het voornaamste werk wordt door de Liefde gedaan.

En als de Liefde haar bewerkt heeft en haar met Zichzelf gevuld heeft,

wat dan aan de buitenkant verschijnt is niets anders

- dan de uitstorting van het werk dat de Liefde binnen in haar verricht heeft "